

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 3351/12

לפני : כבוד המשנה לנשיא מ' נאור
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המערערת : שירותי בריאות כללית

נ ג ד

- המשיבים :
1. בנק לאומי לישראל בע"מ
 2. לאומי קארד בע"מ
 3. בנק דיסקונט לישראל בע"מ
 4. הבנק הבינלאומי הראשון לישראל
 5. כרטיסי אשראי לישראל בע"מ
 6. בנק הפועלים בע"מ
 7. ישראלכרט בע"מ
 8. הממונה על הגבלים עסקיים
 9. סופר פארם בע"מ
 10. פורמאלי סלקום ישראל בע"מ
 11. פורמאלי סלקום תקשורת קווית שותפות מוגבלת
 12. פורמאלי חברת פרטנר תקשורת בע"מ
 13. MASTERCARD INTERNATIONAL

ערעור על פסק דינו של בית הדין להגבלים עסקיים מיום
7.3.2012 ב-ה"כ 601/06 שניתן על ידי כב' השופטת נ' בן
אור

תאריך הישיבה : ט"ז באדר ב' התשע"ד (18.03.2014)

בשם המערערת : עו"ד גלי אופינסקי ; עו"ד ליפא מאיר

בשם המשיבות 1-2 : עו"ד יהודית גל-אור ; עו"ד אלון מגן ;
עו"ד יחיאל כשר ; עו"ד אסף פריאל ;
עו"ד יעל בארי

בשם המשיבות 3-5 : עו"ד טל אייל בוגר ; עו"ד שירי נוימן

בשם המשיבות 6-7 : עו"ד טל מישר

בשם המשיב 8 : עו"ד יעל שיינין ; עו"ד אלעד מקדסי

בשם המשיבה 9 : עו"ד ניב זקלר ; עו"ד שירן סופר

בשם המשיבה 13 : עו"ד תמר דולב-גרין

פסק-דין

1. לא נעמוד כאן על פסק הדין והחלטות הביניים השונות שניתנו במסגרת ההליך של אישור הסדר כובל שהתנהל בבית הדין להגבלים עסקיים – הליך שהביא לערעור שלפנינו. ההליכים פורטו בהרחבה בפסק דינו של בית הדין להגבלים עסקיים. נתמקד בעיקר.

2. ההסדר הכובל מושא הדיון אושר בסופו של דבר בנוסח לגביו הגישו הצדדים הצעת פשרה, אך נותרה זווית מסוימת הנוגעת למערערת שלפנינו, שהצטרפה כמתנגדת להליך. המערערת טענה בבית הדין וטוענת גם בערעורה לפנינו כי נכון היה לסווגה בקטגוריה הנמוכה ביותר של עמלת הסליקה הצולבת, קטגוריה בה נכללו רשויות המדינה וחברת החשמל. המערערת טוענת כי היא מופלית לרעה כלפי בתי החולים של המדינה, בהתחשב בכך שיש לה 14 בתי חולים ציבוריים.

3. המערערת קובלת על קביעתו של בית הדין להגבלים עסקיים, לפיה "השאלה העומדת על הפרק היא [...] טובת הציבור בכללותו ולא בחינת האינטרס המסוים והצר של גורם זה או אחר. משבאתי למסקנה כי ההסדר משרת את טובת הציבור, עלי לאשרו, גם אם נגרם נזק לגורם מסוים כלשהו" (ההדגשה הוספה).

4. אף שאיננו שותפים לרטוריקה בה נקט בית הדין בקטע זה (ראו והשוו: ה"ע (הגבלים עסקיים) 455/94 א"י. סי. אס. נ' הממונה על הגבלים עסקיים, עמוד 28 (10.1.1994)) – אין בכך כדי להשפיע על התוצאה בענייננו. הסיבה לכך היא שבית הדין בחן לגוף העניין את טענותיה של המערערת ודחה אותן. המערערת פעלה בענייננו בשיטת "תפסת מרובה לא תפסת". היא לא ביקשה לבודד לצורך ההסדר את חלק הפעילות שלה המבוסס על בתי חולים ציבוריים, לצורך השוואתו לבתי החולים של המדינה, אלא בקשה, בשל קיומו של נתון זה, לכלול את כל שירותיה בקטגוריה הנמוכה. ממילא לא נבחנה האפשרות אם יש מקום ואם ניתן לעשות בידוד כזה, ולא ניתן לעשות כן לראשונה בערכאת הערעור. יובהר, כי אין אנו מחווים דעה בשאלה אם בעת חידוש ההסדר הכובל, ככל שיהיה כזה בשנת 2018, יהיה מקום לבודד רכיב זה של הפעילות. חזקה על הממונה שישקול עניין זה, ככל שיתבקש, בעת הארכת ההסדר.

5. בית הדין, שאינו כבול לדיני הראיות, יכול היה להורות שאין מקום לחקור את הממונה כבקשת הכללית. בדיעבד, משכל הטענות פרוסות לפנינו, אין אנו סבורים שנגרם לכללית עוול כתוצאה מכך. נעיר שבמבט לאחור היה יותר פשוט אילו איפשר בית הדין חקירה כזו, שהתבקשה על ידי מתנגד אחד בלבד, וזאת בלי לקבוע מסמרות בעניין.

6. סוף דבר: אנו דוחים את הערעור לגופו, וזאת כאמור בלי לקבוע מסמרות בשאלת ההתייחסות למעמדם של מצטרפים להליך, והפגיעה בהם.

המערערת תשלם לכל אחת מקבוצות המשיבות הבאות הוצאות ושכר טרחת עו"ד בסך 15,000 ש"ח: המשיבות 1-2, המשיבות 3-5, המשיבות 6-7, המשיב 8 והמשיבה 9, כך שהסכום הכולל יעמוד על 75,000 ש"ח.

ניתן היום, ט"ו באדר ב' התשע"ד (17.3.2014).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

המשנה לנשיא